

συμπεράσματα που προκύπτουν από τις αναλύσεις αυτές και τα οποία είναι τα εξής:

Οι δυαδικές διαιρέσεις του Σοφιστή είναι ανθυφαιρετικές με κριτήριο λόγου. Δια του λόγου, ο οποίος αποτελεί απαραίτητο συστατικό των διαιρέσεων αυτών, εξασφαλίζεται η περιοδικότητα και εξ αυτής η συναγωγή.

Πράγματι, πολύ συνοπτικά, στις δύο κυριότερες διαιρέσεις στο Σοφιστή, το κριτήριο λόγου, κατά την ανθυφαιρετική ερμηνεία, εμφανίζεται ως εξής:

► Στη διαίρεση του ασπαλιευτή στα σημεία 220a3, 221a2 και 221b7 – 8, απ' όπου προκύπτει:

$$\frac{\text{πτηνοθηρευτική}}{\text{ενυγροθηρευτική}} = \frac{\text{εκ των άνω}}{\text{εκ των κάτω}}$$

και

$$\frac{\text{τριοδοντία}}{\text{αγκιστρευτική}} = \frac{\text{εκ των άνω}}{\text{εκ των κάτω}}.$$

Δηλαδή

$$\frac{\text{πτηνοθηρευτική}}{\text{ενυγροθηρευτική}} = \frac{\text{τριοδοντία}}{\text{αγκιστρευτική}}.$$

Και μάλιστα αυτό λέγεται σαφώς στο κείμενο [221a5 – b2]:

«ΘΕΑΙ. Δοκῶ μέν, ὅπερ ἄρτι προυθέμεθα δεῖν ἐξευρεῖν,

τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελέσθαι.

ΞΕ. Νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι

σύ τε κἀγὼ συνωμολογήκαμεν

οὐ μόνον τοῦνομα¹, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον

περὶ αὐτὸ τοῦργον εἰλήφαμεν ἰκανῶς.»

¹ Για τη διαιρετική σημασία της λέξεως ὄνομα «τοῦνομα», που εμφανίζεται στο παραπάνω χωρίο, παραπέμπουμε στην διπλωματική εργασία της Σ. Παππά Μπίριμπα [Ε6].